

RETTEEN I NYKØBING FALSTER DOM

afsagt den 17. februar 2025

Sag BS-37927/2024-NYK

[Indklagede]
mod

Advokatnævnet

Denne afgørelse er truffet af dommer Charlotte Saltoft Thorlaksen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 1. august 2024.

Sagen drejer sig om prøvelse af Advokatnævnets kendelse af 8. juli 2024, hvor [indklagede] blev pålagt en bøde 10.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik. Sagen blev ved rettens kendelse af 26. september 2024 udtaget af den forenkede proces og henvist til den almindelige proces.

[Indklagede] har nedlagt følgende påstand: Advokatnævnets kendelse af 8. juli 2024 ophæves.

Advokatnævnet har nedlagt påstand om stadfæstelse af Advokatnævnets kendelse af 8. juli 2024.

Retten har bestemt ikke at behandle sagen i den forenkede proces efter reglerne i retsplejelovens kapitel 39.

Oplysningerne i sagen

Af Advokatnævnets kendelse af 8. juli 2024 fremgår:

"... Sagens parter:

I denne sag har [klager] på vegne af [virksomhed A] klaget over [indklagede], [by].

Klagens tema:

[Klager] har på vegne af [virksomhed A] klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at true med at politianmelde [virksomhed A]'s direktør og et vidne, medmindre [virksomhed A] betalte et beløb, som de var blevet frifundet for af retten.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 23. november 2023.

Sagsfremstilling:

Under en retssag, der verserede ved Retten i [by], repræsenterede [indklagede] sagsøger, [virksomhed B], mens [klager] repræsenterede sagsøgte, [virksomhed A].

Om baggrunden for retssagen er det oplyst, at [virksomhed C], som underentreprenør, i 2021 indgik aftale med [virksomhed A] som hovedentreprenør om udførelse af en entreprise. [Virksomhed C] påbegyndte arbejdet men gik konkurs inden entreprisens færdiggørelse. [Virksomhed C] havde forud for konkursen udstedt fakturaer for det udførte arbejde, men [virksomhed A] havde ikke betalt disse.

[Virksomhed C's] krav blev overdraget fra konkursboet til [virksomhed B], hvis direktør tidligere var direktør i [virksomhed C], som herefter anlagde retssagen.

Retssagen drejede sig herefter om, hvorvidt [virksomhed B] havde krav på betaling af fakturaer i forbindelse med entreprisarbejde udført af [virksomhed C] for [virksomhed A], og hvorvidt [virksomhed A] i anledning af entreprisarbejdet og [virksomhed C]'s konkurs havde et modkrav. [Virksomhed B] nedlagde påstand om betaling af 387.133,73 kr., mens [virksomhed A] påstod frifindelse.

[Virksomhed A] fremsatte et modkrav til kompensation for bl.a. stilladsleje og spildtid som følge af entreprisens forsinkelse.

Retten i [by] afsagde dom i sagen den 24. juli 2023. Af dommen fremgår bl.a., at der under hovedforhandlingen bl.a. blev afgivet forklaring af [virksomhed A]'s direktør, [X], samt en medarbejder, [Y].

Af [X]'s forklaring fremgik bl.a. følgende:

"Før konkursen forsinkede fallenten tidsplanen med 9 dage, og efter konkursen tabte de først 9 dage i forbindelse med at færdiggørelsen af etape] nedre del først var klar den 27. april 2021 i stedet for den 18. april 2021, herefter 17 dage i forbindelse med, at etape 1 skulle have været færdig den 18. maj 2021 men først blev færdig den 14. juni 2021. [Virksomhed A] har derfor krævet stilladsleje for 17 dage vedrørende etape 1 og 17 dage vedrørende etape2 samt 9 dage før konkursen. Man betaler for montage og demontage af stillads samt dagsleje, uanset om det er hverdag eller weekend.

[...]

Han mener ikke, at den endelige aflevering til bygherren blev forsinket."

Af [Y]'s forklaring fremgik bl.a. følgende:

"Fallenten mødte ikke op på pladsen den 11. maj 2021. De kontaktede fallenten, der oplyste, at fallenten var taget under konkursbehandling. Han talte med [X] om, hvad de skulle gøre. De fik lavet en aftale med [virksomhed D] om at udføre fallentens arbejde. De kunne først starte den 19. maj med begrænset mandskab. De startede med at udføre etape 2 og herefter den nedre del af etape 1. [Virksomhed D] udførte kun det arbejde, som fallenten skulle have udført og ikke andet. Afdækning var kun relevant, hvis der ikke var totalafdækning, og da der var totalafdækning, var det hverken relevant for fallenten eller [virksomhed D]. De fik en negativ asbest test den 14. juni 2021, så de kunne ikke bruge deres mandskab indtil den dato. Han var i daglig kontakt med [X] vedrørende omfordeling af mandskab. Det var tabsgivende."

Af rettens begrundelse og resultat fremgår bl.a.:

"Retten lægger efter bevisførelsen til grund, at [virksomhed D] påbegyndte arbejdet på etape 2 den 19. maj 2021-efter stilladset var sat op den 17. maj 2021 — og afsluttede arbejdet på etape 2 den 14. juni 2021 ved analyseresultatet modtagelse, hvilket medførte at stilladset skulle stilles op 9 dage længere end i forhold til tidsplanen. Retten lægger endvidere til grund, at forsinkelsen skyldtes konkursen. [virksomhed A] havde således en yderligere udgift til stillads som følge af konkursen på 9 dage både i forhold til etape 2 og etape 1 nedre del, som [virksomhed D] først 9 dage senere kunne påbegynde. På denne baggrund finder retten, at [virksomhed A] har modkrav på merudgift for stilladsleje med 9 dage for både etape 1 og etape 2 med henholdsvis 9 dage af 3.200 kr. og 9 dage af 5.057,50 kr.

i alt 28.800 kr. og 27.337,50 kr. samlet 56.137,50 kr. som følge af konkursen, idet bemærkes, at [virksomhed A] ikke har godtgjort avancen på stilladslejen.

[...]

[Virksomhed A] har for det tredje påstået at have et modkrav på 226.757,50 kr. for spildtid.

Efter bevisførelsen, herunder [X] forklaring samt opgørelsen over [virksomhed A]’ medarbejderes timeregistrering, lægger retten til grund, at [virksomhed A] som følge af den ovenfor anførte forsinkelse med nedrivningen af etape1 nedre del og etape2 måtte omorganisere det planlagte tømrer – og tagdækkerarbejde til andre arbejdsopgaver og andre arbejdspladser; og at [virksomhed A] som følge heraf har lidt et driftstab, der skønsmæssigt kan fastsættes til 50.000 kr. [Virksomhed A] har således et modkrav på 50.000 kr. for spildtid.

[Virksomhed A] har således alene et modkrav på 185.728,66 kr., hvorfor [virksomhed B]’ påstand tages til følge med 201.404,67 kr.”

Ved e-mail af 2. august 2023 til [klager] skrev [indklagede] bl.a.:

”Jeg er efter hovedforhandlingen kommet i besiddelse af byggemødereferaterne fra sagen samt tidsplaner og sikkerhedsmødereferater. Det fremgår utvetydigt at byggemødereferat nr. 7, at din klient indgik aftale med [virksomhed D] således, at entreprisen ikke blev forsinket. Dette blev understøttet af byggesagens tidsplaner og byggemødereferater helt frem til aflevering.

Når jeg læser din klients og dit vidnes forklaring for retten – afgivet under straffansvar – må jeg konstatere, at jeres forklaringer ikke afspejler de faktiske forhold, og at der er afgivet falske forklaringer fra både [X] og [Y].

Jeg har derfor anbefalet min klient at anke sagen og indgive politianmeldelse mod både [X] og [Y].

Under anken vil blive nedlagt påstand om, at din klient tillige skal betale kr. 106.137,50. Dermed accepterer vi et modregningskrav stort kr. 79.591,16 for merudgifter til entreprisens færdiggørelse, men ikke modkrav for påståede og opfundne forsinkelser.

Anken og politianmeldelserne kan undgås, såfremt din klient anerkender tillige at skulle betale kr. 106.137,50 og indbetaler dette beløb **senest den 16. august 2023.**

”

Den 10. august 2023 skrev [klager] til [indklagede] bl.a.:

”Min reaktion trak ud, fordi du i e-mailen fremsatte en alvorlig beskyldning mod min klient [X] og vidnet [Y]. Med beskyldningerne afgav du samtidig en trussel både overfor min klient og vidnet.

[...]

Samlet kan det udledes, at du har beskyldt såvel [X] som vidnet [Y] for at skulle have forklaret, at entreprisen blev forsinket og dermed ikke afleveret i overensstemmelse med den oprindelige tidsplan.

[...]

Du har ikke alene truet [X] men også et vidne (min klients ansatte) med politianmeldelse, medmindre min klient betaler et beløb, som retten netop har fundet ikke skal betales.

De 106.137,50 kr. - som kræves betalt - består i henhold til dommen af to poster. Dels ekstra stilladsleje i en ventetid på 56.137,50 kr., dels et effektivitetstab på 50.000 kr., fordi min klients medarbejdere måtte sendes på andre opgaver, mens de ventede på klargøring. Ingen af disse forhold har noget som helst at gøre med entreprisens samlede forsinkelse.

Forholdene vedrører derimod spildtid for min klient. Du sammenblander således entreprisens samlede byggetid med spildtid under entreprisens forløb.

Hverken [X] eller vidnet har forklaret, at den samlede entreprise blev forsinket og det man drøftede i byggemødereferat⁷, var netop en forsinkelse i forhold til bygherre, dvs. den samlede entreprisens forsinkelse.

Af [X]s forklaring fremgår følgende:

”Han mener ikke, at den endelige aflevering til bygherren blev forsinket.”

Vidnet [Y] har slet ikke udtalt sig om entreprisens samlede byggetid/forsinkelse.

Mens din beskyldninger således er indholdsløse, kan det samme ikke siges om dine trusler.

Da der med truslerne kræves betaling, hører disse efter min opfattelse under straffelovens § 281 om afpresning. Denne afpresning forekommer i mere end én forstand.

Dels afpresses min klient for beløbet på de 106. 137, 50 kr. Derudover har et vidne, som er ansat hos min klient, modtaget en selvstændig trussel og er dermed gjort til en del af afpresningen. Det er en skærpende omstændighed. Vidnet kan på ingen måde disponere over min klients midler og har heller ingen fuldmagt til at træffe beslutninger i relation til retssager. Ved at true et vidne, forsøges at opnå en indirekte trussel via vidnet mod [X] for at få ham til at give efter. Videre fratager du med afpresningen min klients muligheden for at få Østre Landsrets vurdering af sagen, både for de 106.137,50 kr., som min klient blev frifundet for at skulle betale, men også de øvrige modkrav, som min klient har. Du forsøger videre selv at undgå en procesrisiko, der i hvert fald for beløbet på de 106.157,50 kr. i kraft af byrettens vurdering er mere end betydelig for din klient.

Min klient vil under ingen omstændigheder ligge under for trusler og afpresning, og jeg kan således afvise, at der sker nogen form for betaling udover det af byretten idømte. Af procesøkonomiske årsager har min klient ingen intentioner haft om at ankesagen, men anker din klient, vil min klient naturligvis nedlægges påstand om frifindelse i det hele..."

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[Klager] har på vegne af [virksomhed A] påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at true med at politianmelde [virksomhed A]' direktør og et vidne, medmindre [virksomhed A] betalte et beløb, som de var blevet frifundet for af Retten i [by].

[Klager] har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at [indklagedes] e-mail af 2. august 2023 både indeholdt en beskyldning om falsk forklaring, men denne beskyldning blev kombineret med en trussel om politianmeldelse både af partsrepræsentanten, direktør [X] men også et vidne, som var ansat i Virksomheden, hvis ikke [virksomhed A] inden 14 dage betalte 106.137,50 kr. til [virksomhed B]. Retten havde netop frifundet [virksomhed A] for dette beløb. Efter [klagers] opfattelse er det en skærpende omstændighed, at vidnet direkte blev inddraget i afpresningen. Vidnet har ingen dispositionsret over [virksomhed A's] midler og har heller ingen fuldmagt til at træffe beslutninger i relation til retssager. Ved at true vidnet blev der skabt en indirekte trussel mod [X] med det formål, at få [virksomhed A] til at give efter.

Beskyldningen gik på, at der var afgivet forklaring om, at entreprisen samlet set blev forsinket. Det var imidlertid ikke, hvad der var forklaret af [X]. Tværtimod havde han udtalt, at *"Han mener ikke, at den endelige aflevering til bygherren blev forsinket."* Vidnet [Y] havde slet ikke udtalt sig om entreprisens samlede byggetid/forsinkelse. Beskyldningen om falsk forklaring var således tilmed indholdsløs.

[Klager] har endvidere gjort gældende bl.a., at der ingen sammenhæng var mellem de poster, som [indklagede] krævede betalt, og den påståede falske forklaring, fordi posterne vedrørte krav opstået under entreprisens udførelse og ikke som følge af en generel forlænget byggetid.

Det bemærkes, at sagen ikke er blevet anket af [virksomhed B], ligesom [klager] i forlængelse af sit svar af 10. august 2023 intet har hørt fra [indklagede].

Indklagede:

[Indklagede] har påstået frifindelse og har til støtte herfor særligt gjort gældende, at det kan lægges til grund, at [X] og [Y] afgav falsk forklaring under hovedforhandlingen med det formål at opnå uberettiget vinding på hendes klients vegne. Det er efter hendes opfattelse ikke er i strid med de advokatetiske regler at advisere om, at hun på baggrund heraf anbefalede sin klient at indgive politianmeldelse.

[Indklagede] har fremlagt og henvist til retssagens ekstrakt, som hun har anført belyser, at [virksomhed A] under retssagen gjorde gældende, at entreprisen blev forsinket som følge af [virksomhed C's] konkurs, hvorved [virksomhed A] påstod at have lidt økonomisk tab, og at [virksomhed A] ingen vægtige, skriftlige, beviser fremlagde til støtte for den påståede forsinkelse. Hun har endvidere henvist til de afgivne vidneforklaringer, og at retten på baggrund af bevisførelsen - særligt [X]s forklaring, der blev understøttet fuldt ud af [Y]s forklaring — fandt, at entreprisen var blevet forsinket grundet konkursen, hvilket ikke var sandt. Der er endelig fremlagt og henvist til byggemødereferat 7 af 18. maj 2021, som var det første byggemødereferat efter konkursen. Det fremgik heraf, at konkursen blev specifikt omtalt, og at der var indgået aftale med [virksomhed D], så entreprisen ikke forsinkedes. Der er endvidere henvist til de følgende byggemødereferater, hvoraf fremgik bl.a., at tidsplanen blev overholdt. Byggemødereferaterne understøtter, at konkursen ikke medførte en forsinkelse på entreprisen, og at [virksomhed A] var bekendt hermed.

[Indklagede] har endvidere gjort gældende, at det i klagen anførte om, at [X] bl.a. forklarede, at konkursen ikke blev forsinket i den endelige aflevering, ikke ændrer herpå, idet [X] afgav forklaring om, at man på entreprisen iværksatte tiltag for at dæmme op for forsinkelsen, og at man blev forsinket grundet konkursen. [X]s og [Y]s falske forklaringer udløste, at [virksomhed A] uberettiget fik medhold i et krav på erstatning for forsinkelser på ca. 100.000kr.

Det havde som følge heraf været fuldt ud berettiget at indgive politianmeldelse mod både [X] og [Y], idet deres adfærd, ud over at udgøre en overtrædelse af straffelovens § 158, tillige udgør en underminering af domstolenes virke.

[Indklagedes] henvendelse af 2. august 2023 blev afsendt med det formål at give [virksomhed A] en chance for at træde tilbage fra deres overtrædelse af straffelovens § 158. Hun er ikke bekendt med, om [virksomhed B] har indgivet politianmeldelse, og det fremgår utvetydigt af hendes brev, at hun ikke som advokat havde til hensigt at indgive anmeldelsen.

[Indklagede] har anført, at hun anbefalede sin klient at anke byrettens dom, hvilket klienten imidlertid ikke gjorde. Såfremt [virksomhed A] ønskede sagen prøvet i landsretten, stod det dem frit for at indlevere ankestævning. Dette skete imidlertid heller ikke. [Indklagede] havde ingen anledning til at besvare [klagers] brev af 10. august 2023, idet hendes klient efter modtagelsen af brevet besluttede ikke at anke, hvorfor sagen blev afsluttet på hendes kontor.

[Indklagede] har henvist til to kendelser på Advokatnævnets hjemmeside. I begge sager varslede en advokat politianmeldelse grundet modpartens retsstridige forhold, og efterfølgende indgav advokaten politianmeldelse. Advokatnævnet fandt i begge sager, at advokaten ikke havde tilsidesat god advokatskik, idet det havde været berettiget at varsle politianmeldelse og indgive politianmeldelse som følge af modpartens retsstridige forhold.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Advokatnævnet bemærker, at der med nærværende kendelse ikke er taget stilling til indholdet af [X]s og [Y]s forklaringer under hovedforhandlingen, idet en vurdering heraf kræver en bevisførelse, der ikke er egnet til at finde sted for Advokatnævnet, og som henhører under domstolene.

Det påhviler en advokat at undersøge, om der er en rimelig formodning for, at der er begået et strafbart forhold, inden advokaten truer med eller indgiver en politianmeldelse.

Uden at forholde sig til [indklagedes] vejledning til sin klient om at indgive politianmeldelse mod [X] og [Y] for at have afgivet falsk forklaring i retten, finder Advokatnævnet, at [indklagede] med indholdet af sin e-mail af 22. august 2023 er gået videre, end berettigede hensyn til varetagelse af sin klients interesser tilsiger.

Advokatnævnet har særligt lagt vægt på, at bemærkningen om, at politianmeldelse kunne undgås, hvis [virksomhed A] indbetalte 106.137,50 kr. til [virksomhed B], må anses som et utilbørligt pressionsmiddel med det formål at få [virksomhed A] til at betale det nævnte beløb. Der er endvidere lagt vægt på, at

bemærkningen blev fremsat i forlængelse af den civile tvist, hvor parterne var uenige om, hvorvidt entreprisen var forsinket, og om [virksomhed A] herved havde et modkrav, hvilket retten havde taget stilling til. Nævnet bemærker hertil, at trusler om og indgivelse af politianmeldelser som klart udgangspunkt ikke bør anvendes af advokater som led i en forhandling om et civilretligt krav, og at deri den konkrete sag ikke ses at være et rimeligt grundlag for at lade en trussel om politianmeldelse indgå i forhandlingen.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 e, stk. 1, [indklagede] en bøde på 10.000kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens §147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde til statskassen på 10.000kr...”

Forklaringer

Der er ikke afgivet forklaring under sagen.

Parternes synspunkter

[Indklagede] har i sit påstandsdokument anført bl.a.:

”... [X] og [Y] afgav falsk forklaring i retten

Sagsøger gør gældende, at [X] og [Y] har afgivet falsk forklaring for Retten, idet [X] afgav forklaring om, at man blev forsinket grundet konkursen. Det i klagen anførte om, at [X] bl.a. forklarede, at konkursen ikke blev forsinket i den endelige aflevering, ændrer ikke herpå, idet byggemødereferaterne dels understøtter, at entreprisen ikke blev forsinket i byggeprocessen og dels fordi [X] afgav forklaring om, at der blev konstateret tabsgivende forsinkelser. Denne forklaring blev støttet af forklaringen fra [Y].

Ud over forklaringerne fra [X] og [Y] forelå der ingen bevisførelse, der vægtigt støttede anbringender om, at entreprisen blev forsinket grundet konkursen. Omvendt dokumenterede byggemødereferaterne, at konkursen blev håndteret således, at der ikke opstod forsinkelse, og at [virksomhed A] var bekendt hermed. [Virksomhed A] var bekendt med byggemødereferaternes indhold, idet [virksomhed A] var aftalepart på forhandlingerne med [virksomhed D], der indtrådte og videreførte entreprisen uden forsinkelser. [Virksomhed A] deltog desuden i samtlige byggemøderne, hvortil referaterne er udarbejdede.

Det kan derfor lægges til grund, at den bærende bevisførelse til støtte for [virksomhed A]s påstand om forsinkelser, var [X]s og [Y]s forklaringer, hvilket understøttes af Rettens dom. Det fremgår direkte af Rettens præmisser jf. ovenfor, at Retten har lagt vægt på særligt [X]s forklaring om forsinkelser. Som følge heraf må det lægges til grund, at [X] og [Y] har afgivet falsk forklaring under hovedforhandlingen til trods for behørig sandhedsformaning. Derved opnåede [virksomhed A] en uberettiget vinding stor kr. 100.000,00.

Retten bedes notere sig, at byggemødereferaterne ikke indgik som bevisførelse under retssagen, hvorfor sagsøgte følgende anbringender ikke kan lægges til grund:

Yderligere må der lægges vægt på, at bemærkningen fremkom i forlængelse af den civilretlige tvist, hvor retten havde forholdt sig til de bevismæssige forhold i sagen, samt at en advokat som klart udgangspunkt bør afstå fra at anvende sådanne trusler i en forhandlingssituation i en civilretlig tvist.

Denne sagsfremstilling er ikke korrekt, og det er således forkert, når sagsøgte gør gældende, at domstolene havde foretaget en bevisbedømmelse af de som bilag 3-7 frem- lagte byggemødereferater, da disse bilag netop ikke indgik i retssagen.

Sagsøgte har efterfølgende gjort gældende, at tidspunktet for sagsøgers kendskab til indholdet af byggemødereferaterne er uden relevans. Sagsøger er ikke enig heri. Det forhold, at sagsøger først blev bekendt med byggemødereferaternes indhold efter hovedforhandlingen medførte, at retten ikke blev gjort bekendt med indholdet af byggemødereferaterne under sagens behandling. Rettens dom beroede således på en bevisførelse, der ikke indeholdt byggemødereferaterne. Dette er væsentligt, fordi det understøtter, at sagsøger ikke fremsendte varsel om politianmeldelse, fordi sagsøger var uenig i retten dom, men fordi rettens dom beroede på urigtige oplysninger begrundet i [virksomhed A]s falske forklaringer om forsinkelser på entreprisen.

Der var således ikke tale om, at sagsøger fremsendte den i bilag 8 fremlagte mail som en konsekvens af, at sagsøger og dennes klient var uenig i domstolenes bevisbedømmelse. Der var i stedet tale om, at domstolene ikke var gjort bekendt med byggemødereferaternes indhold og må forventes at være nået til en anden domskonklusion, såfremt byggemødereferaterne var kommet sagsøgers klient i hænde under retssagen.

[Virksomhed A] blev som følge heraf frifundet for betaling af et beløb på godt kr. 100.000,00, fordi [virksomhed A] afgav forklaring om forsinkelser på entreprisen velvidende, at der ikke var konstateret sådanne forsinkelser.

Retten kan lægge til grund at sagsøgte ikke har foretaget en bevisbedømmelse af sagsøgers bevisligheder til støtte for, at [virksomhed A] afgav falsk forklaring under hovedforhandlingen, og at sagsøgte kendelse således ikke er truffet på baggrund af en vurdering af disse bevisligheder. Dette er af sagsøgte direkte anført i kendelsen jf. sagsfremstillingen i pkt. 4.

Sagsøger bestrider, at vurderingen af, om klagers direktør og vidnet afgav falsk forklaring under hovedforhandlingen alene kan foretages under en straffesag. Retten kan og bør foretage denne vurdering i nærværende sag, idet det fastholdes, at denne bevisvurdering må tillægges afgørende betydning ved vurderingen af, om sagsøger var berettiget til at varsle politianmeldelse, hvis klager ikke fralagde sig sin uberettigede berigelse.

Hvorvidt klagers direktør og vidne kan dømmes for overtrædelse af straffelovens § 158 hører under en straffesag, men det er ikke temaet i nærværende sag. Såfremt vurderingen af, om sagsøger har handlet i strid med de advokatetiske regler skulle afhænge af udfaldet af en straffesag, ville sagsøgers retsstilling være afhængig af forhold, der er uden for sagsøgers indflydelse. Det er således hverken sagsøgers beslutning, hvorvidt der indgives politianmeldelse eller hvorvidt politiet prioriterer at rejse tiltale. Videre vil spørgsmål om, hvorvidt klagers direktør og vidnet måtte blive dømt for overtrædelse af Straffelovens § 158 udgøre en efterrationalisering. Spørgsmålet om udfaldet af en eventuel straffesag vil først være kendt på bagkant af en varsling om politianmeldelse, hvis klager ikke fralagde sig sin uberettigede berigelse. Det har således heller ikke været afgørende i øvrige sager, hvor advokater har varslet politianmeldelse, hvorvidt den pågældende person faktisk er blevet dømt for lovovertrædelsen efterfølgende.

5.2 Det havde været berettiget at indgive politianmeldelse mod [X] og [Y]

I medfør af Straffelovens § 158 straffes den, der afgiver falsk forklaring for Retten, med fængsel ind til 4 år. Samtlige parter og vidner i den omhandlende sag blev behørigt sandhedsformanet inden afgivelse af deres forklaring og var således bekendt med, at de havde pligt til at afgive en sandfærdig forklaring for Retten. [Virksomhed A] var således fuldt ud bekendt med, at der ikke var opstået forsinkelser på entreprisen og afgav forklaring mod bedre vidende, hvilket er strafbart.

Det havde som følge heraf været fuldt ud berettiget at indgive politianmeldelse mod både [X] og [Y], idet deres adfærd udgjorde en overtrædelse af Straffelovens § 158.

Der var således tilsvarende fornødent grundlag for at true med politianmeldelse, såfremt [virksomhed A] ikke fralagde sig den berigelse, som [virksomhed A] havde opnået ved at have afgivet falsk forklaring i retten.

Det som bilag 2 fremlagte brev blev afsendt med det formål at give [virksomhed A] en chance for at træde tilbage fra deres overtrædelse af Straffelovens § 158.

5.3 Det er væsentligt for nærværende sags afgørelse hvorvidt der var fornødent grundlag for at indgive politianmeldelse og fremsende trussel herom

Det er væsentligt for Rettens vurdering af, om sagsøger har tilsidesat de advokatetiske regler og Retsplejelovens § 126, hvorvidt det havde været berettiget at indgive politianmeldelse.

Varsling om politianmeldelse er ikke **uberettiget**, såfremt der foreligger det fornødne grundlag herfor jf. Martin Lavesen & Lars Økjær Jørgensen, ADVOKATETIK RET & RAMMER, side 46:

Adfærdsklager kan vedrøre klager over langsommelig sagsbehandling (smøl), sprogbrug over for modparten, indgivelse af politianmeldelse uden fornødent grundlag (min fremhævning).

Og (Martin Lavesen & Lars Økjær Jørgensen, ADVOKATETIK RET & RAMMER side 89):

Tilsvarende er det i strid med god advokatskik, hvis en advokat indgiver politianmeldelse, uden at der er en vis sandsynlighed for, at en strafbar handling – og dermed mulighed for, at der kan rejses sigtelse – er indtrådt. For disse tilfælde gælder også, at advokaten heller ikke kan true med at foretage de nævnte skridt, uden at betingelserne for at gennemføre handlingerne er opfyldt. (min fremhævning)

Både retspraksis og teorien understøtter, at en trussel om politianmeldelse ikke i sig selv udgør en overtrædelse af de advokatetiske regler eller af Retsplejelovens § 126. Det er først i de tilfælde, hvor trussel om politianmeldelse er uberettiget, fordi betingelserne herfor ikke er opfyldt, at der kan statueres en overtrædelse af de advokatetiske regler.

Dette er tillige understøttet af bilag 9-10. Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende, at sagen ikke afviger fra indholdet i de som bilag 9-10 fremlagte afgørelser, og at Advokatnævnets kendelse i nærværende sag således ikke modsvarer gældende og offentliggjort praksis på området. Nedenfor redegøres for, hvorfor disse kendelser er relevante for rettens vurdering.

I kendelsen fremlagt som bilag 9 fremgik følgende om advokatens henvendelse:

Advokat A besvarede henvendelsen den 7. maj 2010 og opregnede i sit brev 5 punkter til ændring af de 2 oprindelige aftaler fra marts 2010, som skulle accepteres af X, hvis der skulle indgås forlig i konflikten mellem de to brødre. Advokat A skrev, at hvis der ikke blev indgået forlig, der ikke væsentligt afveg fra det skitserede, ville han indgive en politianmeldelse, der allerede var udarbejdet.

I kendelsen fremlagt som bilag 10 fremgik følgende om advokatens henvendelse:

Advokat A skrev herefter et brev af 16. marts 2011, som blev sendt dels rekommanderet dels som almindelig post. Der var i brevet anført følgende:

"Bestyrelsen har konstateret sammen med andre beboere, at du i forbindelse med din opsigelse som varmemester på ejendommen har fjernet foreningens computer og diverse værktøjer, som foreningen har betalt for.

Du bedes senest 7 dage fra dags dato returnere samtlige værktøjer, som du har taget med dig i overensstemmelse med foreningens afholdte udgifter til værktøjer de seneste 5 år.

Såfremt du ikke har taget initiativ til aflevering af ovennævnte effekter indenfor nærværende frist, vil forholdet uden yderligere varsel blive politianmeldt samt taget retlige skridt med henblik på erstatning af effekterne."

Sagsøger kan meget vanskeligt se, hvordan sagsøgers henvendelse til [virksomhed A] (bilag 8) adskiller sig fra disse to afgørelser. Denne sags forløb er således fuldt ud sammenlignelig med de afgørelser, der er fremlagt som bilag 9-10, idet der i alle tilfælde var tale om:

- 1) konstaterede strafbare handlinger hos modtageren af varsel fra advokaten,
- 2) at advokaten tilkendegav, at der ville blive indgået politianmeldelse, såfremt der ikke blev indgået forlig.

Sagsøger har således i god tro fremsendt den som bilag 8 fremlagte mail og har ikke haft anledning til at indse, at den praksis, der er offentliggjort fra Advokatnævnet, angiveligt ikke er udtryk for forståelsen af Retsplejelovens § 126 stk. 1.

5.4 Sagsøger har ikke tilsidesat generalbestemmelsen i RPL § 126.

Retsplejelovens § 126 stk. 1 udgør en generalbestemmelse. Forståelsen af bestemmelsen beror på konkrete afgørelser fra Advokatnævnet og domstolene. Sagsøger har baseret sin juridiske bistand på baggrund af kendelser, der er offentliggjort af Advokatnævnet, herunder bilag 9-10 samt den juridiske litteratur. Disse understøtter, at sagsøger var berettiget til at varsle politianmeldelse og fremsætte opfordring til, at [virksomhed A] fralagde sig sin uberettigede berigelse.

Sagsøgte har gjort gældende, at sagsøgers opfattelse af gældende retsstilling på baggrund af blandt andet bilag 9-10 ikke kan tillægges betydning. Sagsøger er ikke enig heri. Advokatens mulighed for at indrette sig i tillid til sagsøgte kendelser må i sagens natur medføre krav om en vis konsistens. I modsat fald efterlader dette advokatstanden uden muligheden for at gøre sig behørigt bekendt med forpligtelserne i medfør af generalklausulen i RPL § 126.

Det bør derfor tillægges afgørende betydning, at både teori og praksis er enig i, at advokatens trussel om politianmeldelse ikke udgør en overtrædelse af de advokatetiske regler, hvis der var grundlag for at indgive politianmeldelsen.

Sagsøgte har under retssagens forberedelse gjort gældende, at vurderingen nærmere skal bero på ordlyden i sagsøgers brev til klager. Dette bestrides, ligesom det bestrides, at ordlyden i sagsøgers brev var hverken unødigt konfrontatorisk eller på anden vis upassende.

Det bemærkes videre, at der intet formål er i at true med politianmeldelse, medmindre der samtidig anføres et løsningsforslag, der kan gøre politianmeldelsen unødvendig. Dette understøttes tillige af bilag 9-10, hvor advokaten i begge kendelser anførte løsningsmodeller, der ville gøre politianmeldelsen overflødig. Der henvises til det i stævningen herom anførte. Det forhold, at klagers advokat – der potentielt kan have været bekendt med, at dennes klient afgav falsk forklaring – fandt varslingen upassende, kan ikke tillægges nogen betydning.

Det fastholdes i øvrigt, at klagers advokat selv under klagesagen må have indset, at hans klient havde afgivet falsk forklaring henset til anmodningen fra klagers advokat til sagsøgte om at der skulle ske en separat bedømmelse af klagers direktør og vidnet.

Det væsentlige for Rettens vurdering er således, hvorvidt sagsøger har sandsynliggjort, at der faktisk var grundlag for at indgive politianmeldelse og dermed også grundlag for at true med en politianmeldelse, og denne bevisbyrde må anses for løftet.

Ex tuto gøres det gældende, at sagsøger ikke i sin egenskab af advokat indgav politianmeldelse og ej heller tilkendegav at ville indgive politianmeldelse. Således blev anført:

Jeg har derfor anbefalet min klient at anke sagen og indgive politianmeldelse mod både [X] og [Y]

Sagsøgers anbefaling til [virksomhed B] var at anke og fremlægge de som bilag 3-7 fremlagte byggemødereferater. Imidlertid valgte [virksomhed B] ikke at anke Byrettens dom, antageligvis fordi [virksomhed B] allerede havde fået medhold i langt hovedparten af sin påstand og var anset som vinder af sagen i Byretten. Sagen blev herefter afsluttet.

5.5 Advokatnævnets kendelse kan og bør tilsidesættes

Der er som følge heraf grundlag for at tilsidesætte sagsøgtes kendelse.

Sagsøgte har henvist til U.2018.1160H og har citeret fra dommen Højesterets præmisser, hvori er anført, at domstolene ikke nødvendigvis skal tilsidesætte sagsøgtes afgørelse, fordi der kan rejses en vis tvivl om nævnets vurdering (min fremhævning).

Det er sagsøgers opfattelse, at Højesteret her tiltræder, at sagsøgte er tillagt et vist skøn ved behandlingen af en klagesag. Sagsøger er enig heri. Anbringendet er imidlertid uden relevans i nærværende sag. Højesteretsdommen fastslår ikke, at domstolene aldrig kan tilsidesætte sagsøgtes kendelser, og adgangen til domstolsprøvelse ville da også være indholdsløs, såfremt dette var tilfældet. Højesteret fastslår da også, at:

Domstolene må således særskilt vurdere, om der er fornødent grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse.

Højesteret har således ikke fastslået, at sagsøgte kendelser aldrig kan tilsidesættes, men at domstolene skal foretage en særskilt vurdering af, om der er grundlag for en tilsidesættelse, hvilket bør være tilfældet i nærværende sag.

5.6 Sagsøger har ikke anfægtet sanktionsudmålingen

Sagsøger har ikke anfægtet sanktionsudmålingen og er enig med sagsøgte i, at normalbøden ved førstegangsovertrædelse som udgangspunkt er kr. 10.000,00..."

Advokatnævnet har i sit påstandsdokument anført:

"... Til støtte for påstanden om stadfæstelse gør Advokatnævnet overordnet gældende, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, ved i sin email af 2. august 2023 til klagers [klager] at være gået videre, end berettigede hensyn til varetagelse af hendes klients interesser tilsiger. Det gøres gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets adfærdsbedømmelse.

Det følger af retsplejelovens § 147 d, at en advokat, der af Advokatnævnet er blevet pålagt en disciplinær sanktion, kan indbringe afgørelsen for retten. Der ligger i denne prøvelsesordning, at domstolene har adgang til at foretage en udtømmende prøvelse af Advokatnævnets vurdering af "god advokatskik". Prøvelsesordningen indebærer imidlertid ikke, at domstolene nødvendigvis skal tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, fordi der kan rejses en vis tvivl om nævnets vurdering. Domstolene må således særskilt vurdere, om der er fornødent grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse. Tilsvarende gælder i relation til prøvelsen af den af Advokatnævnet fastsatte sanktion.

Om adfærd

Det ligger fast, at [indklagede] i sin e-mail af 2. august 2023 til [virksomhed A]' (herefter klager) [klager] (bilag 8) bl.a. anførte, at klagers direktør og klagers vidne havde afgivet falsk forklaring i retten, og at [indklagede] havde anbefalet sin klient at anke dommen og indgive politianmeldelse mod både klagers direktør og vidnet. Endvidere anførte advokat [indklagede] med henvisning til det anførte, at "Anken og politianmeldelsen kan undgås, såfremt din klient anerkender tillige at skulle betale kr. 106.137,50 og indbetaler dette beløb senest den 16. august 2023."

Advokatnævnet gør gældende, at det er åbenbart, at [indklagede] ved dette udsagn i e-mailen opstillede den betingelse, at klager skulle betale det fremsatte krav for at undgå politianmeldelse, og at [indklagede] herved lagde et uforholdsmæssigt, utilbørligt pres på klager med henblik på at

få klager til at vedkende sig det i den underliggende retssag omtvistede pengebeløb, som Retten i [by] havde frifundet klager for.

At der var tale om et utilbørlig pressionsmiddel med et budskab, der var klart, og som havde det formål at få klager til at betale det nævnte beløb, bekræftes også af klagers advokat i klagen til Advokatnævnet (bilag 11), hvor klagers advokat anfører, *"I mit svar oplyste jeg bl.a. [indklagede] om, at jeg anså hendes e-mail af 2. august 2023 som afpresning. Årsagen hertil var sammenkædningen på den ene side beskyldningen om falsk forklaring og truslen om politianmeldelse og på den anden side kravet om betaling."*

Advokatnævnet gør gældende, at det ikke er afgørende for spørgsmålet om, hvorvidt der er sket en tilsidesættelse af god advokatskik i den foreliggende situation, om en politianmeldelse eller trussel herom konkret var berettiget. Det afgørende er imidlertid selve indholdet af [indklagedes] e-mail af 2. august 2023, som hun fremsendte til modpartens (klager) advokat, hvori hun bl.a. anførte, hvordan en politianmeldelse for påstået falsk forklaring kunne undgås ved at betale det nævnte beløb.

Man kommer ikke udenom kravet om god advokatskik ved blot at hævde, at Advokatnævnet slet ikke har forholdt sig til, hvorvidt indgivelse af politianmeldelse og dermed trussel om indgivelse af politianmeldelse var berettiget.

I forlængelse heraf gør Advokatnævnet gældende, at spørgsmålet om, hvorvidt der er afgivet falsk forklaring henhører under en eventuel straffesag, og det er i den sammenhæng ikke relevant, om Advokatnævnet har forholdt sig hertil. Advokatnævnet bestriker derfor det af [indklagede] anførte om, at retten uden videre kan lægge til grund, at klagers direktør og vidnet afgav falsk forklaring i retten i den underliggende retssag.

Retten kan således uden videre lægge Advokatnævnets kendelse af 8. juli 2024 til grund for vurderingen af nærværende sag, uanset at Advokatnævnet i kendelsen ikke har foretaget en bevisbedømmelse af, hvorvidt der var eller ikke var konkrete holdpunkter for at antage, om der var afgivet falsk forklaring, og dermed om der forelå et strafbart forhold.

Yderligere kan der lægges vægt på, at bemærkningen fremkom i forlængelse af den civile tvist, hvor retten havde forholdt sig til de bevismæssige forhold i sagen, samt at en advokat som klart udgangspunkt bør afstå fra at anvende sådanne trusler i en forhandlingssituation i en civilretlig tvist. Bemærkningen i e-mailen har imidlertid intet med forhandling at gøre, og der er ingen konkrete holdpunkter for at lade en sådan trussel indgå. Det har i den sammenhæng ikke nogen betydning, at [indklagede] efter eget udsagn først blev bekendt med byggemødereferaterne efter domsafsigelsen.

Det er videre uden betydning for vurderingen af indholdet af e-mailen, herunder trusselns karakter, at [indklagede] har gjort gældende, at hun var i god tro baseret på hendes vurdering af Advokatnævnets offentliggjorte praksis, lige-

som det er uden betydning, at hun ikke indgav en politianmeldelse. Advokaten skal altid foretage en selvstændig vurdering af, hvilke skridt der kan og skal foretages i en sag, og om dette er foreneligt med god advokatskik. Det gøres i den forbindelse gældende, at [indklagede] ikke blot kan forlade sig på, at der efter hendes opfattelse var afgivet falsk forklaring.

Endvidere er det af [indklagede] anførte om, at klager i forbindelse med klagesagens forberedelse indså, at [indklagede] havde løftet bevisbyrden for, at der var afgivet falsk forklaring, således også uden relevans.

Nærværende sag afviger videre fra de faktiske omstændigheder, der dannede grundlag for nævnets afgørelser i de fremlagte afgørelser (bilag 9-10), idet det generelt bemærkes, at Advokatnævnet altid foretager en konkret vurdering af de samlede omstændigheder i en sag.

Advokatnævnet gør herefter gældende, at nævnet efter en konkret vurdering af sagens omstændigheder med rette har konkluderet, at sagsøger har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Om sanktion

I Advokatnævnets sanktionssystem opereres med en normalbøde på 10.000 kr. for et førstegangstilfælde uden formildende eller skærpende omstændigheder. Sanktionssystemet er tiltrådt ved fast retspraksis. Der skal efter retspraksis foreligge særlige forhold, for at domstolene kan ændre ved Advokatnævnets sanktionsfastsættelse.

I denne sag er [indklagede] pålagt en normalbøde for førstegangsovertrædelse på 10.000 kr. Det gøres gældende, at der ikke er noget grundlag for at ændre sanktionsfastsættelsen, der er helt i overensstemmelse med Advokatnævnets faste praksis.

Der er således ikke grundlag for at ændre Advokatnævnets sanktionsfastsættelse, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Det følger af retsplejelovens § 147 d, stk. 1, at bl.a. den advokat der er blevet pålagt en disciplinær sanktion efter § 147 c, stk. 1, kan indbringe afgørelsen for retten, der kan stadfæste, ophæve eller ændre afgørelsen. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen (Folketingstidende 1981 – 82, tillæg A, lovforslag nr. L 150, sp 3806), at domstolene kan foretage en udtømmende prøvelse "såvel med hensyn til, hvorvidt en advokat har tilsidesat en pligt, herunder handlet i strid med god advokatskik, som med hensyn til valget og udmålingen af selve sank-

tionen". Der ligger i denne prøvelsesordning bl.a., at domstolene har adgang til at foretage en udtømmende prøvelse af Advokatnævnets vurdering af "god advokatskik", herunder om en eventuel tilsidesættelse af god advokatskik må anses for grov. Prøvelsesordningen indebærer imidlertid ikke, at domstolene nødvendigvis skal tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, fordi der kan rejses en vis tvivl om nævnets vurdering. Domstolene må således særskilt vurdere, om der er fornødent grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse.

Det fremgår af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik. Advokaten skal herunder udføre sit hverv grundigt, samvittighedsfuldt og i overensstemmelse med, hvad berettigede hensyn til klienternes tarv tilsiger.

Indgivelse af politianmeldelse er en beskyldning mod den anmeldte for at have handlet strafbart. Når en politianmeldelse indgives af en advokat, som qua sin uddannelse må antages at kunne bedømme, om en adfærd er strafbar, fremtræder dette særlig alvorligt, når betingelserne for indgivelse af anmeldelsen ikke er opfyldt. Derfor er det også i strid med god advokatskik at indgive politianmeldelse – og at true med det – medmindre der foreligger fornødent grundlag herfor. En advokat må således kun indgive politianmeldelse eller true med at gøre det, hvis der foreligger en vis sikkerhed for, at der er begået et strafbart forhold.

[Indklagede] havde i sin mail af 2. august 2023 anført, at hun havde anbefalet sin klient til at anke en dom afsagt af Retten i [by] den 24. juli 2023 og indgive politianmeldelse mod [virksomhed A]'s direktør og et vidne for falsk forklaring i retten, men at dette kunne undgås, hvis [virksomhed A] anerkendte at betale 106.137,50 kr. og indbetalte dette beløb senest 16. august 2023. Dette beløb var [virksomhed A]'s modkrav, som retten allerede havde taget stilling til i dommen. Retten finder, at trusler om og indgivelse af politianmeldelser som klart udgangspunkt ikke bør anvendes af advokater som led i forhandling om et civilretligt krav, og at der i den konkrete sag ikke ses at være et rimeligt grundlag for at lade en trussel om politianmeldelse indgå i forhandlingen.

Retten finder derfor, at [indklagede] under de givne omstændigheder er gået videre, end en berettiget varetagelse af hendes klients interesser tilsiger.

Da [indklagede] ikke har anfægtet bødens størrelse og således er enig med Advokatnævnet i, at normalbøden ved førstegangsovertrædelse som udgangspunkt er 10.000 kr., stadfæstes Advokatnævnets kendelse af 8. juli 2024.

På baggrund af sagens resultat er Advokatnævnet den vindende part også i relation til betaling af sagens omkostninger, der derfor skal afholdes af [indklagede]. Advokatnævnet har i forbindelse med sagen i retten været repræsenteret af en ansat rettergangsfuldmægtig. Advokatnævnet har i påstandsdokument af 6. januar 2025 anført, at ved fastsættelse af sagsomkostninger skal Advokatnævnet anses som momsregistreret i kraft af momsregistreringen af Det Danske Advokatsamfund, der ifølge retsplejeloven skal afholde Advokatnævnets omkostninger. Advokatnævnet har endeligt anført, at Advokatnævnet ikke har afholdt nogen faktiske udgifter i forbindelse med sagen. Da Advokatnævnet således ikke har afholdt faktiske udgifter i forbindelse med sagen, skal [indklagede] ikke skal betale sagsomkostninger til Advokatnævnet.

THI KENDES FOR RET:

Advokatnævnets kendelse af 8. juli 2024 stadfæstes.

